

Publicerad 2013-11-11 23:27 av Magnus Bergman

Jag bär din cancer

Sju ogripbara månader har lett oss till en tid då vi är som jämngamla.

Då vi delar samma kalla rädsla och släcker våra ljus om nätterna med samma önskan om att en friskare månad väntar.

Ja, vi är romantiker. Du och jag tills din kraft läggs över på min, men den orörliga sanningen påminns varje gång du kämpar dig upp för trappen: cancer gör ont.

Det gör ont i din nacke och i mitt hjärta.

Det gör ont i dina armar och i mina lungor.

Jag har burit din arm när isen under oss är hal och i absolut makt.

Jag bär alltid din arm när vi lyriskt går fram och tillbaka längs sjukhusets många, långa och svåra våningar som personifieras av dess kalla golv och stela väggar. Jag vill bära din arm när du omtumlad kommer hem ifrån ditt sista återbesök, stiger in i bilen och skapar ett lyckligt bokslut.

Men jag fruktar att bära din arm när du likgiltigt vänder dig bort från din mat, ditt vatten och ditt självförtroende. När du ber mig att gå, fara någon annanstans.

Till någon plats som gör mig glad.

Någonstans där din smärta inte bultar i mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Magnus Bergman med Poeter.se id #41363 innehar upphovsrätten